

A Fővárosi Ítéltábla az S.B.G. & K. Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Kelemen Kinga ügyvéd) által képviselt felperes neve (.....) kérelmezőnek, az Advopatent Szabadalmi és Védjegy Iroda (....., ügyintéző: Varannai Csaba szabadalmi ügyvivő) által képviselt alperes neve (.....) ellenérdekű fél ellen a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegytiltási kérelmet elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2008. július 14. napján kelt 3.Pk.26.584/2007/4. számú végzése ellen a kérelmező részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A kérelmező köteles az ellenérdekű félnek 15 napon belül 6.000 (Hatezer) Ft másodfokú eljárási költséget megfizetni.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a Magyar Szabadalmi Hivatal (továbbiakban: Hivatal) védjegytiltási kérelmet elutasító határozata ellen benyújtott megváltoztatási kérelmet és 20.000 Ft eljárási költség megfizetésére kötelezte a kérelmezőt.

A megállapított tényállás szerint az ellenérdekű fél, mint jogutód 1995-től kezdve a jogosultja az1-ei elsőbbségű, (helyesen:) lajstromszámú „HADSON” szóvédjegynek, aminek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 34. osztályba tartozó öngyújtókra terjed ki, és amelynek eredeti jogosultja az svéd cég volt.

Tényként állapította meg továbbá, hogy az ellenérdekű fél jogelődjének érdekeltségi körébe tartozó Kft. a csatolt számla alapján legkorábban18. napjától használta az eljárás tárgyát képező védjegyet. Az ...Kft-ből kivált két tag ...1. napján megalapította a kérelmezői céget, melynek az alapító okirat szerinti neveKft., de a jelenlegi nevén került bejegyzésre. A kérelmező a csatolt vámáru nyilatkozat szerint legkorábban 29. napján kezdte meg a „HADSON” megjelöléssel ellátott öngyújtók forgalmazását, amelyekre vonatkozóan kizárólagos forgalmazási joga egyik társaságnak sem volt.

Az elsőfokú bíróság e tényállás alapján nem látott okot a védjegytiltási kérelmet elutasító hivatali határozat megváltoztatására.

Kifejtette, hogy a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 5. § (2) bekezdés a) pontjára alapított törlési jogcím tekintetében a támadott védjegy elsőbbségi napját (.....) megelőző használat körében a Hivatal helytállóan indult ki abból a nem vitatott tényből, hogy a kérelmező és az ellenérdekű fél érdekeltségi körébe tartozó Kft. a megjelölést néhány hónapos időtartamra párhuzamosan használták. A Vt. 5. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, miszerint annak megítélésénél, hogy a használat korábbinak számít-e, a védjegybejelentés napja az irányadó, azt vizsgálta, hogy volt-e olyan személy, aki a védjegybejelentést megelőzően már lajstromozatlanul és ténylegesen használta a megjelölést. Megállapította, hogy ez mindkét fél tekintetében párhuzamosan megvalósult, így mindketten korábbi használónak minősülnek.

Rámutatott továbbá az elsőfokú bíróság arra, hogy a megjelölés a korábbi használat esetében is csak akkor zárható ki az oltalomból, ha a korábbi használó engedélye nélküli használat önmagában is jogszabályba ütközne. Helytállónak tartotta, hogy a Hivatal mellőzte a kérelmező által felhívott bírósági döntéseket (BH1987. 399. és BH1990. 297.), mert azok nem a hatályos, hanem a korábbi védjegytvénnyen alapultak.

A kérelmező által ütköző jogszabályként felhívott, a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 6. §-a kapcsán az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kérelmező csak állította, de nem igazolta, hogy a „HADSON” megjelölésnek az ő engedélye nélküli használata jogszabályba ütközne. A Tpv. 6. §-ába ütközés megállapíthatóságához annak bizonyítására lett volna szükség, hogy a „HADSON” megjelölésről a kérelmezőt, illetve annak áruját szokták felismerni. A jelen esetben azonban éppen ennek az ellenkezője volt megállapítható, mivel a kérelmező néhány hónapos használata alapján kizártnak tartotta az elsőfokú bíróság a fogyasztók számára egyértelmű az asszociációs kapcsolat a „HADSON” megjelölés és a kérelmező személye, illetve áruja között. De az elsőfokú végzés szerint ilyen kapcsolat az ellenérdekű fél vonatkozásában sem volt bizonyított. Mindezek alapján a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjának második feltételét, vagyis az engedély nélküli használat jogszabályba ütközését az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak, ezért a kérelmező megváltoztatási kérelmét elutasította.

Fellebbezésében a kérelmező a végzés megváltoztatását és a védjegy törlését kérte.

érelmezte, hogy az elsőfokú bíróság, annak ellenére, hogy a felek párhuzamos használatát megállapította, mellőzte a felhívott eseti döntéseket, holott az azokban foglaltakat a Fővárosi Bíróság még a 2005. november 28-án kelt végzésében is alkalmazta. A bíróságnak a jelen ügyben is hasonló jogi következtetésre kellett volna jutnia, azaz a védjegybejelentés elutasításának lett volna helye, mivel egy

későbbi védjegybejelentés útján utóbb a védjegyjogosult nem szerezhette volna kizárólagos jogot a megjelölésre.

Érvelése szerint, miután a Tpvt. 6. §-a kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a „HADSON” megjelölésnek olyannak kell lennie, amelyről a kérelmezőt, illetve annak áruját szokták felismerni, tévesen és adatokkal alá nem támasztottan mondta ki, hogy „ennek az ellenkezője állapítható meg az eljárás során megismert adatokból”. Azzal is érvelt, hogy a joggyakorlat szerint a jogszabályba ütközést elegendő pusztán valószínűsíteni és ezt a jelen esetben már az valószínűsíti, hogy a védjegybejelentés előtt megvalósult a párhuzamos használat.

Bejelentette, hogy az eljárás tárgyát képező védjegy oltalma díjfizetési hiánya miatt időközben megszűnt.

Az ellenérdekű fél az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte.

A Vt. 5. § (2) bekezdésének a) pontjában írt törvényi tényállási elemek közül azt hangsúlyozta, hogy a korábbi „más” használó csak az általa használatra feljogosítottKft. lehetett volna, hiszen a kérelmezői társaság még nem is létezett, amikor az Kft. már forgalmazta Magyarországon a „HADSON” öngyújtókat, ezért nyilvánvalóan kizártnak tartotta, hogy a még nem is létező kérelmező korábbtól fogva használhatta a megjelölést. Azt is kizártnak tekintette, hogy bármilyen jogszabály alapján a kérelmező jogot formálhatott volna arra, hogy hozzájárulása legyen szükséges a megjelölés használatához. Éppen ellenkezőleg, a kérelmezőnek kellett volna az Kft. hozzájárulását kérnie a megjelölés használatához, amelyet ráadásul egy ideig a fogyasztók megtévesztésére alkalmas Kft. cégnév alatt használt.

A jelen eljárásban a kérelmező által hivatkozott bírósági határozatoknak nem látta jelentőségét, mert azokban a jogesetek elbírálása még a korábbi, és nem a hatályos Vt. alapján történt. Érvelése szerint az is közömbös, hogy a védjegyoltalom nem került megújításra, mert az oltalom nem visszamenőleges hatállyal szűnt meg 2003-ban.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemben megalapozott döntést hozott, annak indokolásával azonban csak részben értett egyet a másodfokú bíróság.

A Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjának a törlési kérelem benyújtásának (2001. szeptember 3.) idején hatályban volt szövege szerint azonos vagy hasonló áruk, illetve szolgáltatások tekintetében nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

A (3) bekezdés alapján annak megítélésakor, hogy a jog, a használat, illetve a megszűnés az (1) és (2) bekezdés alkalmazása szempontjából korábbinak számít-e, a megjelölésre vonatkozó bejelentés elsőbbségét kell figyelembe venni.

A fenti rendelkezés értelmében a megjelölés két feltétel egyidejű fennállása esetén kizárt a védjegyoltalomból. Az egyik feltétel, a más által megvalósult korábbi tényleges belföldi használat a védjegy árujegyzékében szereplőkkel azonos vagy hasonló áruk, illetve szolgáltatások tekintetében. A másik, konjunktív feltétel, hogy a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközőnek minősüljön.

Az adott esetben nem volt vitás a felek között, hogy az érintett áruk köre azonos, mindketten öngyújtók forgalmazása során használták a „HADSON” megjelölést. Ezen túl azt kellett vizsgálni, hogy a kérelmező az1-i elsőbbségi időt megelőzően ténylegesen használta-e a megjelölést és az ő hozzájárulása nélkül jogszabályba ütközne-e a megjelölés használata az ellenérdekű fél részéről.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a korábbi használat szempontjából az a releváns körülmény, hogy más, tehát a bejelentőn kívüli személy használta-e korábban a megjelölést. Nem a két használat kezdőidőpontjait kell egybevetni, mert a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjának első fordulata szerint nem annak van jelentősége, hogy az ellenérdekű fél vagy a kérelmező kezdte meg korábban a használatot, hanem a bejelentési időhöz képest kell eldönteni, hogy a kérelmező használta-e korábban a megjelölést. Az ellenérdekű fél használatának kezdete a törvényi tényállás második fordulata körében juthat jelentőséghez, miszerint ütközhet-e elvileg jogszabályba a használat a korábbi használó hozzájárulásának hiányában.

Az ügyben megállapítható volt, hogy a kérelmező jogelődje 1993. márciusától forgalmazta Magyarországon a „HADSON” megjelöléssel ellátott öngyújtókat, azaz a részéről megvalósult használat az 1993. június 1-i védjegybejelentést megelőzően megkezdődött. Ennek megfelelően a kérelmező a megjelölés korábbi használójának minősül, így a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerinti egyik törvényi feltétel megvalósult.

A másik konjunktív feltételt azonban a másodfokú bíróság sem látta megállapíthatónak.

A tárgyi eljárásban egyértelműen megállapítható, hogy az ellenérdekű fél jogelődjének használata időben a kérelmező használatának kezdetét, 1993. márciusát jóval megelőzte, mivel az ellenérdekű fél jogán az Kft. 1991. augusztusától használta a „HADSON” megjelölést. Helyesen hivatkozott az ellenérdekű fél fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az ellenérdekű félnek az 1991-ben, tehát korábban megkezdett használatához az akkor még létre sem jöttKft.-től nem kellett hozzájárulást kérnie. Ebből következően a jogszabályba ütközés lehetősége még elvi szinten sem áll fenn.

Emellett helyesen mutatott rá arra az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmezőnek a védjegybejelentést néhány hónappal megelőző megjelölés-használatának rövid idejére tekintettel kizárható, hogy a fogyasztók a kérelmezőhöz, vagy árujához köthették volna a megjelölést, amely a feltétele a Tpvt. 6. §-ában írt tisztességtelen piaci magatartás megállapíthatóságának. Ezért az ellenérdekű fél által megvalósított használatból kapcsolatban ez okból sem merült fel a jogszabályba ütközés lehetősége.

A kérelmező megalapozatlanul kifogásolta fellebbezésében, hogy az általa megjelölt bírósági határozatokban foglalt döntéseket sem a Hivatal, sem az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. Amint arra a korábban eljárt fórumok helyesen rámutattak, a jelen ügyben ezek nem kerülhettek alkalmazásra, mert a jelenlegi törvényi szabályozás lényeges eltéréseket mutat a felhívott jogesetek elbírálása során irányadó 1969. évi IX. törvény szabályozásához képest (a régi Vt. 3. § (3) bekezdés c) pontja), amikor a jogszabályba ütközés még nem volt a törvényi tényállás eleme, csak a korábbi használatot kellett vizsgálni és a párhuzamos használat miatt a megjelölés kizárható volt a védjegyoltalomból.

Az ügy megítélése szempontjából annak sem volt relevanciája, amint ezzel az ellenérdekű fél helyesen érvelt, hogy időközben a támadott védjegy oltalma megszűnt. A törlési eljárásnak éppen az a lényege, hogy annak a kérelmező számára kedvező elbírálása eredményeként olyan helyzet álljon elő, mintha a védjegy nem is létezett volna.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a fentiek szerinti, részben eltérő indokolással, a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező kérelmező a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles az ellenérdekű fél másodfokú eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3)-(5) bekezdései alapján állapította meg.

Budapest, 2009. január 8.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.

. Fülöp Györgyi s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül: